

Bedömarutlåtande för Konstnärligt kandidatprogram i litterär gestaltning (180 hp), vid Konstnärliga fakulteten

2024-04-22

Kort bakgrund

Bedömargruppen (se nedan) har haft i uppdrag att utifrån universitetets kriterier för utbildningsutvärdering enligt [policy för kvalitetssäkring och kvalitetsutveckling](#) utvärdera Konstnärligt kandidatprogram i litterär gestaltning, 180 hp, vid Konstnärliga fakulteten.

Den 18 augusti 2023 genomfördes ett upptaktsmöte på zoom där bedömargruppen träffades och informerades om uppdraget av Tobias Pettersson, utbildningsledare vid Konstnärliga fakulteten. I samband med och efter upptaktsmötet lämnade fakulteten och institutionen ett antal dokument till bedömargruppen (bilaga 2). Bedömargruppen gick därefter igenom materialet och möttes under denna process flera gånger på zoom för att förbereda platsbesöket vid HDK-Valand. Platsbesöket genomfördes den 6–7 februari 2024 (program för platsbesök, se bilaga 1). Bedömargruppen har därefter, med utgångspunkt i underlag och platsbesöksintervjuer, via e-post och upprepade diskussioner på zoom, gemensamt utarbetat detta utlåtande.

Följande personer har ingått i bedömargruppen

- Sven Anders Johansson, professor i litteraturvetenskap, Mittuniversitetet (ordf)
- Walter Behrman, Stockholms Konstnärliga Högskola (studentrepresentant)
- Ida Linde, författare
- Lív Maria Róadóttir Jæger, poet, Skrivekunstlinjen, Fróðskaparsetur Føroya

Utbildningens främsta styrkor och svagheter samt bedömargruppens reflektioner och rekommendationer

Nedan sammanfattas utbildningens viktigaste styrkor och svagheter, samt, däremellan, aspekter som inte utgör akuta problem men som skulle kunna förbättras. Våra rekommendationer om vad som bör göras är implicita i denna sammanfattning. En mer utförlig diskussion av dessa punkter, samt kring andra aspekter av programmet, finns längre ner i utlåtandet, utspridd under de olika utvärderingskriterierna.

Utbildningens styrkor

- Lärarnas engagemang, erfarenhet och kompetens. Programmet lever högt på lärarnas samlade erfarenhet och pedagogiska kompetens, samt deras uppenbara engagemang i, och tro på, programmets upplägg och studenternas förmåga. Denna kompetens och anda bör man ta fasta på, bevara och vara stolta över.
- Programmets kontaktytor mot en litterär offentlighet. Programmet är bra på att introducera studenterna i en litterär värld utanför lärosätet. I det avseendet fungerar verkligen ambitionerna om att vara något mer än en ren skrivutbildning.
- Renommé och söktryck. Ämnet Litterär gestaltning vid HDK-Valand har hög status i den litterära omvärlden, inte minst på grund av gediget arbete på master- och doktorandnivå. Även om söktrycket enligt statistiken har dalat något så är programmets grund på så vis stabil.

Förbättringsmöjligheter

- Lokalfrågan. Även om denna aspekt verkar ha förbättrats sedan programmet startades, så finns det fortfarande en uppfattning om att lokalerna på lärosätet inte är riktigt ändamålsenliga för programstudenterna, i synnerhet vad gäller deras möjligheter att samarbeta. Denna fråga är svår, men värd att ta på allvar eftersom den riskerar att spä på andra bekymmer, rörande status och genomströmning.
- Statusen internt. Det finns en uppfattning, bland alumner inte minst, att programmet inte har samma status som motsvarande program inom andra ämnen på HDK-Valand. Lokalfrågan verkar bidra till den känslan. Även om det är en missuppfattning, en känsla utan grund, så är det något som bör tas i beaktande internt på lärosätet.
- Pedagogiken. Den pedagogik som ligger till grund för textsamtalen verkar genomsyra även de seminarier där teoretiska texter diskuteras. Vi tror att dessa två sammanhang borde hållas isär pedagogiskt. Det vill säga, den senare undervisningsformen (seminarierna) kräver kanske en lite mer aktiv lärarroll. Den risk vi ser är, kort sagt, att behovet av förståelse vid teoriseminarierna underskattas.

Utbildningens svagheter

- Programmets namn. "Konstnärligt kandidatprogram i litterär gestaltning" ger sken av att programmet är en skrivutbildning av samma slag som programmet på masternivå. Om syftet med kandidatprogrammet är att inte bara utveckla studenternas individuella skrivande, utan också ge dem färdigheter att verka i en bredare litterär offentlighet, så är detta ett problem. Programnamnet ger helt enkelt fel signaler. Det skulle i sig kunna vara en delförklaring till problemen med genomströmningen. Programnamnet bör därför ändras.
- Genomströmningen. Enligt tillgänglig statistik ligger genomströmningen på ca 50%. Den stora mängden avhopp är ett problem också för de studenter som inte hoppar av, eftersom

undervisningen i hög grad bygger på studentmedverkan. Det positiva i sammanhanget är att det finns en stor medvetenhet om den här problematiken. Arbetet med att förbättra genomströmningen bör fortsätta.

- Kursvärderingarna. Svarefrekvensen på de skriftliga kursvärderingarna är i många fall alltför låg för att de ska ha något statistiskt värde. Av allt att döma beror det på studenterna själva, som inte lägger någon större vikt vid kursvärderingarna, kanske för att de också får göra muntliga utvärderingar. Det borde vara enkelt att åtgärda detta problem, förslagsvis genom att lägga utvärderingarna under seminarietid.

1. De faktiska studieresultaten motsvarar lärandemål och högskoleförordningens examensmål

Kursernas innehåll lever enligt vår bedömning upp till examensmålen. Det ska sägas att en sådan bedömning är vanskelig både för att faktiska studieresultat på en konstnärlig utbildning är svåra att mäta, och för att högskoleförordningens lärandemål har ett ytterst begränsat förklaringsvärde i relation till alla utbildningars reella mångfald.

Kursernas utformning är väl genomtänkt, i förhållande till det uttalade dubbla syftet att både utveckla studenternas individuella skrivande och att förbereda dem för litteraturvärden i en bredare bemärkelse. De enskilda kursplanernas lärandemål framstår överlag som mycket genomtänkta och välformulerade.

Kursernas namn (som ”Textpraktiker I-IV”), och beskrivningarna av deras innehåll, är ibland väldigt allmänt hållna, och därmed ganska intetsägande. Det ger också intrycket av att kurserna är snarlika, och programmet i sin helhet på så vis lite snävt. Detta skulle kunna ses som ett problem, men det finns också goda argument för denna vaghet: den gör det möjligt att leva upp till kravet på kontinuerlig utveckling, trots att regelverket gör det svårt att byta ut eller förändra kurserna i ett utbildningsprogram. Vi menar alltså inte att detta nödvändigtvis bör ändras.

Det samma gäller upplägget att kurserna genomgående löper parallellt över hela terminen. Risker är att kurserna blir svåra att särskilja för studenterna; fördelen är att de kan knytas samman på ett konstruktivt sätt, och att tiden för att insikter kan ”sjunka in” ökar. En annan konkret nackdel kan vara att poängregistreringen blir ett bekymmer för studenterna när det gäller att leva upp till studiemedelskraven. Vi tror att fördelarna ändå överväger, och uppfattar helheten som pedagogiskt mycket genomtänkt.

Genomströmningen på programmet ser, enligt tillgänglig statistik, ut att ligga kring 50%. För campusutbildningar är det en låg siffra, och följaktligen en uppenbar förbättringspotential. Med tanke på att undervisningsformerna i så hög grad bygger på (med)studenternas aktiva närvaro är det angeläget att minska avhoppet, inte bara av omsorg om de som hoppar av, utan av omsorg om de (allt färre) studenter som blir kvar. I Programrapporten 2021-22 sägs det att trenden har vänt. Det är svårt att se en sådan vändning utifrån den statistik vi har tagit del av, men det är hur som

helst tydligt att både ledning och personal är medvetna om problemet och att man har arbetat med det på ett aktivt och mångsidigt vis.

Från ämnets sida framhålls psykisk ohälsa bland studenterna som en viktig faktor bakom avhopp. Vi har inga skäl att betvivla den förklaringen. Det gör naturligtvis problemet svårlöst, eftersom det överskrider den ämnesmässiga och pedagogiska kompetensen. Att de stödfunktioner som finns fungerar är så klart viktigt mot den bakgrunden. Men det blir också viktigt att tänka igenom rekryteringen till programmet. Frågan är om antagningen till programmet kunde göras annorlunda. Även om det inte är aktuellt med intervjuer vid antagningen, tror vi att ett introducerande zoom-möte när första antagningen är gjord skulle kunna fungera som en fortsättning på det informationsarbete man redan startat. Detta så att eleverna vet vad utbildningen innebär och man minskar risken för avhopp, vilket är känsligt för en utbildning som i hög grad bygger på samarbeten och att förvärva kunskap genom diskussioner och samtal.

2. Undervisningen sätter studenternas lärande i centrum

Studenternas lärande sätts genomgående i centrum. Utöver lärarnas ämneskunskap, som borgar för att utbildningen håller en hög nivå, så bidrar deras uppenbara intresse för studenternas arbete och följsamhet inför deras utveckling på ett avgörande sätt till undervisningens kvalitet. Studenterna har därför stora möjligheter att tillgodogöra sig utbildningen oavsett akademisk bakgrund. Det finns en öppenhet inför olikartade och individuellt utformade projektidéer, och de studerande har också möjlighet att arbeta kollektivt, eller tvärvetenskapligt med studenter på de andra utbildningarna, om de önskar detta, vilket stämmer väl överens med att sätta studenternas lärande i centrum samt att det främjar utbildningens breda utblick.

Den pedagogik som praktiseras vid textsamtalen, med elevernas texter som utgångspunkt, där lärarens roll mer är att ställa frågor till studenternas läsningar och fördela ordet, än att komma med åsikter om texten i fråga, tror vi är mycket framgångsrik. Det verkar dock som om den också praktiseras vid seminarier där andra texter (forskning, teori, mm) diskuteras. Den hållningen ställer vi oss lite mer frågande till: vi tror att lärarna skulle kunna ha en mer aktiv roll under seminarierna utan att för den skull göra studenterna till passiva lyssnare. Genom att erbjuda studenterna sin kunskap som startpunkt för diskussionerna, blir den något för studenten att förhålla sig till och en kunskapsbas för gruppen att använda sig av under utbildningens gång. Och även om studenterna verkligen är aktiva och diskussionerna fungerar, är det en stor fördel, ja rent av en nödvändighet, att läraren har mer kunskap om det stoff som diskuteras.

Inför platsbesöket funderade vi över den del i examineringen som kallas för poetik, huruvida det är positivt eller negativt för studenterna att formulera en sådan så pass tidigt i sin praktik. Det vill säga, låser det fast eller öppnar det upp? Dessutom för själva ordet tankarna till ett skönlitterärt skrivande, till skillnad från till exempel redaktionella praktiker, vilket kan vara negativt då man arbetar med att försöka uppvärdera olika praktiker i den litterära offentligheten. Under besöket blev det tydligt att det mer handlar om en mer allmänt reflekterande text, och inte "poetik" i snäv bemärkelse. Frågan är om det, av ovannämnda skäl, möjligen vore bättre att undvika poetik-beteckningen.

Baserat på intervjuerna vid platsbesöket finns det en viss oklarhet vad gäller närvarokrav på utbildningen. Det är inte nödvändigtvis något att rätta till (ökad "tydlighet" beträffande regler och krav tenderar att föra med sig nya gränsdragningsproblem och oklarheter), men ändå något att reflektera över, mot bakgrund av genomströmningsproblematiken. Olika lärare har dessutom olika

förhållningssätt till hur studenten ska kompensera för utebliven närvaro. Till viss del är det en av de ovan nämnda styrkorna med programmet (lärnarnas följsamhet och förståelse för att olika studenter har olika behov). Men när stora delar av undervisningen bygger på närvaro, samtal, lyssnande, så behöver det vara klart för studenterna vad som förväntas av dem, även om det skiljer sig åt från kurs till kurs och lärare till lärare.

3. Undervisningens innehåll och form vilar på vetenskaplig grund samt beprövad erfarenhet
Det är vår uppfattning att programmets vetenskapliga och konstnärliga grund är stark. Den undervisande personalen som kollektivt uppvisar en bra blandning av beprövad erfarenhet, konstnärlig kompetens, forskningskompetens och översättarkompetens.

Litteraturlistorna framstår som avancerade med flera exempel på konstnärlig forskning – ja, snarare alltför avancerade än inte tillräckligt avancerade i det avseendet.

Som konstaterades ovan (2) finns det emellertid tecken som tyder på att studenterna skulle kunna guidas bättre under läsningen av teoretiska texter, av konstnärlig forskning mm. Även om texterna läses från primärt en skönlitterär snarare än en akademisk synvinkel, så kräver även en sådan hållning en kunskap om det lästa från lärarens sida.

Ett ofta förekommande ord i olika dokument rörande utbildningens innehåll är *etik*. (Ett exempel är kursplanen "Skrivandets och läsandets praktiker I", där det talas om "etiska aspekter" två gånger i lärandemålen.) Begreppet väcker en mängd följdfrågor. (Vems etik? På vilken grundval (konstnärlig? vetenskaplig?) ska just *etiska* aspekter behandlas, till skillnad från politiska, religiösa, ekologiska, etc? Eller anses det "etiska" omfatta allt detta? Står lärosätet för en viss etik? Är "etiken" att förstå som en värdegrund? Är det utbildningens uppgift att förmedla den? Vad är det i så fall som är oetiskt?) En kursplan är naturligtvis inte rätta platsen för att besvara frågor som dessa, men det finns anledning att reflektera över och diskutera dessa frågor. Intervjuerna med studenter och alumner bekräftade i viss mån det behovet, till exempel genom kommentaren att det visserligen är högt i tak och att man får tycka vad man vill i etiska frågor – så länge man tycker rätt.

Vad gäller studenternas konstnärliga arbete bedömer vi att undervisningen i hög grad främjar deras utveckling. Programmet är också väl genomtänkt vad gäller progression från termin till termin.

Studenternas erfarenheter av programmets valbara kurser är delade: någon uttrycker sig mycket positivt, någon annan mycket negativt. (En erfarenhet var att valbara kurser kan kretsa alltför mycket kring den enskilde lärarens egen konstnärliga praktik.) Meningsskiljaktigheterna är logiska, för att man sannolikt talar om olika kurser och för att kurserna hämtas från olika ämnen. Vår uppfattning är att inslaget av valbara kurser i vilket fall som helst är positivt – för att det breddar studenternas perspektiv och kompetens. Men de kritiska synpunkterna bör tas på allvar, och ventileras tillsammans med skolans andra ämnen. Här är det naturligtvis viktigt att systemet med kursvärderingar och uppföljning fungerar också inom de andra ämnena på skolan.

4. Lärarna har aktuell och adekvat ämnesmässig och högskolepedagogisk kompetens samt att antalet lärare står i proportion till utbildningens omfattning och innehåll

Som konstaterades ovan anser vi att lärarkollektivet är synnerligen väl utrustat vad gäller ämnesmässig och högskolepedagogisk kompetens. Den beprövade erfarenheten är mycket stor,

också från den litterära offentlighet som programmet också kopplar upp sig mot. Antalet lärare framstår också som tillräckligt. Det är en styrka hos programmet att lärarna har olika bakgrund, att de på så vis kan komplettera varandra och i viss mån skilja sig åt.

Bara en person i lärarlaget är doktorand för tillfället. Det skulle naturligtvis vara positivt om andelen doktorander i lärarlaget ökade, men flera av lärarna är utövande författare, översättare och redaktörer, och ytterligare en av lärarna har stora forskningsmeriter från närliggande fack. På så vis bedömer vi att den konstnärliga kompetensen, den pedagogiska kompetensen och forskningskompetensen är mer än tillräcklig för ett kandidatprogram.

5. Utbildningen är relevant för studenternas och samhällets behov

Programmet öppnar möjligheter att arbeta på det litterära fältet genom att visa upp flera olika sätt att verka samt att träffa andra personer som redan verkar inom fältet och bygga nätverk.

Genom att inte bara fokusera studenternas eget skrivande, utan också utbilda dem för ett framtida yrkesliv i en litterär offentlighet är utbildningen i högsta grad relevant för både studenternas och samhällets behov.

Vår uppfattning är att denna dubbla inriktning fungerar mycket bra. Dock ska det sägas att det finns en svårighet när det gäller att förmedla bilden av att programmet har detta dubbla syfte. En del studenter verkar ha förväntat sig en ren skrivutbildning, och detta framhålls också som en faktor bakom avhoppet från programmet. Vi tror att det är viktigt – inte minst mot bakgrund av den svaga genomströmningen – att försöka komma tillrätta med den missuppfattningen (och kanske har man redan gjort det). För att lyckas med det vore det en god idé med ett namnbyte. Det finns byråkratiska problem med att byta namn på, och därmed skapa ett nytt program, men det skulle tydliggöra syftet med programmet och därmed kunna förhindra en del av de missförstånd som vi har tagit del av från studenterna som har gått utbildningen.

De ansvariga (programansvarig, lärare, viceprefekt m fl) uttrycker det som ett problem att studenter förväntar sig att kandidatutbildningen ska vara samma sak som masterutbildningen i litterär gestaltning och det är en förhandsuppfattning som också elever har uttryckt för oss. Programmet är ingen ren skrivutbildning, och utsidan som kommuniceras mot omvärlden borde svara mot innehållet i utbildningen. Det har också kommunicerats från ledningshåll att eleverna inte läser den faktiska kursbeskrivningen innan de ansöker, och därför kan programnamnet vara den enda chansen som skolan har att kommunicera programinnehållet på.

6. Studenterna har inflytande i planering, genomförande och uppföljning av utbildningen

Allting tyder på att studenterna har stort inflytande över programmet, både genom studentrepresentantskap i programråd, genom kursvärderingar och en allmänt öppen anda. Lyhörheten för studenternas synpunkter och perspektiv förefaller överlag vara mycket stor.

En konkret brist är emellertid kursvärderingarna, där svarsfrekvensen ofta är så låg att kursvärderingarna saknar statistiskt värde. Även om orsaken ligger hos studenterna själva, som inte gör kursvärderingarna trots att de har chansen, så borde det vara möjligt att genom enkla, konkreta åtgärder förbättra detta. Till exempel genom att lägga utvärderingen i början av sista kurstillfället.

För att kontinuerligt kunna komma tillrätta med problemen som finns och kan uppstå på programmet och dess delkurser så är det viktigt att studenterna faktiskt svarar på kursvärderingarna. För att förstärka anonymiteten och dessutom skapa statistiskt mätbara enkäter över tid så kan man dessutom låta delar av kursvärderingarna ha svarsalternativ på en skala. De muntliga utvärderingar som genomförs på varje kurs förefaller ha högt i tak och kursrapporterna indikerar att de tas på allvar. Icke desto mindre är lärarens närvaro naturligtvis en begränsande faktor för vad som framförs.

7. En för alla studenter tillgänglig och ändamålsenlig studie- och lärmiljö föreligger

I ljuset av att utbildningen inte betraktar sig som en "traditionell" författarutbildning, där enbart det klassiska skönlitterära arbetet är i centrum, utan att utbildningen är definierad utifrån sin bredd, sin utåtvända och kollaborativa profil, anser vi att man bör göra en insats för att de studerande i högre grad än nu, ska uppleva att de har möjlighet till och berättigande att ta plats på institutionen med sina litterära projekt. Om man vill ha en bred utbildning där studenterna inte nödvändigtvis ägnar sig enbart åt en individuell skrivande praktik i snäv mening, utan också åt en bredare redaktionell verksamhet inriktad på en litterär offentlighet så bör lokalerna avspegla detta.

Vi anser att utbildningens lokaler lever upp till sitt ändamål, vilket är att vara ram för undervisningen (textsamtal, seminarier och redaktionellt arbete), men studerande och alumner ger uttryck för att de saknar tillgång till arbetsplatser där de kan utveckla och arbeta med sina projekt, och låta sina saker ligga framme över längre perioder, och att frånvaron av sådana ställen gör att de studerande inte i samma utsträckning som på de andra utbildningarna (film, foto, fri konst) har kontaktytor och kunskap om varandra i de olika årskurserna.

Det uttrycks också en önskan om att få en introduktion till de verkstäder och projektrum som är knutna till de andra utbildningarna, och det finns en upplevelse av att det är omständligt att på egen hand försöka få tillgång till dessa lokaler. Detta är kopplat till de andra utbildningarnas kursmoment, och att det på flera av de andra utbildningarna har avsatts resurser för användandet av dessa lokaler, just för att de är en nödvändig del av undervisningen, och att användandet av verkstäder/projektrum kräver särskild kunskap. I viss mån kan man därför säga att missnöjet bygger på missuppfattningar och bristande kunskap (om hyreskostnader, de andra ämnenas villkor, etc), och det verkar också som att situationen har förbättrats genom åren. Likväl finns det skäl att ta detta missnöje på allvar. Skälet till det är att lokalfrågan tycks bidra till en känsla av underlägsenhet: det finns en uppfattning om att ämnet har lägst status på skolan.

Mot bakgrund av den låga genomströmningen kan lokalfrågan också vara viktig: om det är så att det finns en känsla av att sakna en plats på skolan, att inte höra hemma där, så medför det sannolikt sämre sammanhållning inom gruppen. Med tanke på att en flytt av hela skolan är ganska nära förestående är detta en faktor att ta med sig i planeringen: det är visserligen ohållbart med höga hyreskostnader, men det kan vara lika ohållbart med programstudenter som inte känner sig hemma i miljön.

8. Kontinuerlig uppföljning och utveckling av utbildningen genomförs

Även om detta är den första externa utvärderingen av programmet, så verkar det finnas ett välfungerande internt system för kontinuerlig uppföljning och utvärdering av utbildningen. Program- och kursrapporter skrivs, kursvärderingar genomförs, lärarlag samarbetar, litteraturlistor revideras, och så vidare. Kursvärderingarna är som sagt i viss mån ett problem som måste åtgärdas (i och med den bitvis låga svarsfrekvensen), men också en styrka i och med de muntliga kursvärderingarna som förefaller tas på allvar av både lärare och studenter. Men förutom de begränsningar med ett muntligt utvärderingssystem som redan har framförts, är fördelarna med ett digitalt skriftligt system också att det kan göra det lättare att få syn på tendenser över tid. Det är alltså viktigt av flera skäl att även de skriftliga kursvärderingarna fungerar.

9. Övriga synpunkter från bedömargruppen

Utvärderingen bygger, förutom på platsbesöket, på en mängd material (se bil 2) som tillgängliggjorts via en webbsajt vi fick tillgång till vid processens början. Tyvärr har inloggningsproblem tidvis gjort det svårt att komma åt denna sajt. Dessutom upptäckte vi i ett sent skede att mer material hade laddats upp under processens gång. (Det handlar om kursutvärderingar som inte var tillgängliga för oss tidigare. Detta var lite olyckligt, inte minst med tanke på den mångfald av studentkommentarer som finns i några av utvärderingarna.) Vad gäller själva rapporten så har instruktioner för hur den ska se ut också kommit i flera omgångar, i form av olika dokument som delvis har överlappat men mest upprepat varandra (se punkt 1–4 i bilaga 2). Instruktionerna om utlåtandets form inskräpades även muntligt vid platsbesöket. En utvärdering är naturligtvis ett beställningsjobb, men risken med att styra vad bedömarna ska ta upp, vilka kriterierna ska vara och hur bedömningen ska presenteras är att utvärderingen till sist blir en fråga om att fylla i ett formulär och säga det som uppdragsgivaren vill höra.

Det måste också sägas att detta i någon mån har bidragit till att bekräfta den “protektionism” som beskrivs i en tidigare utvärdering av masterprogrammet och som också ibland kunde anas i intervjuerna. Att ämnets ledning, den programansvarige och lärarna är lojala med programmet och kämpar för dess sak är givetvis utmärkt, men kanske finns det en risk att lojaliteten och omsorgen drivs för långt. Framförallt är det onödigt: programmet håller mycket hög kvalitet, det behöver inte beskyddas utan snarare kontinuerligt diskuteras, utmanas och uppdateras, som alla utbildningar. Programmet tål en förutsättningslös granskning.

Beträffande platsbesöket har vi diskuterat om upplevelsen, från båda sidor, hade varit annorlunda och mer avslappnad, om vårt besök, utöver de formella intervjuerna med personal, studenter och alumner, också hade omfattat möjligheten att ta del av aktiviteter av mer vardaglig karaktär – till exempel att närvara vid undervisning/textsamtal, samtal med studenter där de presenterade sina projekt, och informella samtal med lärarna. En annan tidsplan för platsbesöket hade också varit lämplig, med en mer jämn fördelning av intervjuer över de två dagarna, så att platsbesökets andra och sista dag för bedömargruppen hade haft mer utrymme för reflektioner, preliminära intryck och konklusioner innan hemresan.

Dessa avslutande förbehåll får inte skymma vårt övergripande mycket positiva intryck av en öppen och dynamisk miljö, en kompetent och engagerad personal, engagerade och begåvade studenter, det vill säga ett välfungerande program på hög nivå. Det har varit inspirerande och lärorikt att fördjupa sig i programmets alla sidor, och att träffa dess lärare, studenter, alumner och ledning. Vi tackar för förtroendet.

Underlag till bedömargruppen

Bilaga 1

Program platsbesök, den 6–7/2 2024

Dag 1 – tisdag 6 februari 2024

10.00-12.00 Bedömargruppen träffar företrädare för institutionen för att få tillgång till lokaler mm.

Bedömargruppen har ett internt förberedande möte

13.00-14.00 Studenter visar lärmiljöerna

14.15-15.45 Samtal med studenterna

16.00- Bedömargruppen ges tillfälle att på egen hand sammanfatta sina intryck.

Dag 2 – onsdag 7 februari 2024

09.00-10:15 Samtal med lärare

10.30-11.30 Samtal med eventuellt ytterligare gruppering (alumner, samverkansparter)

11.30-14.00 Bedömargruppen förbereder återföringsmöte med institutions- och fakultetsledning

14.00-15.00 Återföringsmöte mellan bedömargrupp och institutions- och fakultetsledning, där bedömargruppen muntligt presenterar preliminära slutsatser.

15.00- Bedömargruppen arbetar enskilt med sitt bedömarutlåtande

Bilaga 2

Underlag till bedömargruppen:

1. Information till externa bedömargrupper (två från varandra lätt avvikande versioner)
2. Konstnärliga fakultetens vägledning för extern bedömning
3. Mall bedömarutlåtande

4. Kriteriestöd för bedömargrupper vid utbildningsvärdering av grundnivå och avancerad nivå
5. Statistik sökande och antagna K1LIT (2020–23)
6. Lista över undervisande personal K1LIT
7. Utbildningsplan för programmet, Dnr GU2021/1060
8. Programöversikt K1LIT
9. Lista över valbara kurser inom programmet 2022/23
10. Kursplaner för de obligatoriska kurserna
11. Litteraturlistor för KLIG11, KLIG02 och KLIG04
12. Programrapporter (även kallad Åtgärdsplan), två stycken, 2020/21 och 2022/23
13. 18 st examensarbeten från 2022/23, samt antologin *Den trehovede hest – den trehodede hesten – den trehövdade hästen*
14. Kursrapporter baserade på kursvärderingar
15. Pm om genomströmningen, daterat 2023-09-15
16. Rutiner för antagning K1LIT, HT23
17. Bedömarutlåtande för Kandidatprogrammet i fri konst (2020), samt Bedömarutlåtande för Masterprogram i litterär gestaltning (2019)